

БРАТЯ ГРИМ ЛУНАТА

Превод от немски: [Неизвестен], 1995

chitanka.info

Имало някога една страна, в която нощта била толкова тъмна, че небето над нея било сякаш черен покров. В тази страна луната никога не изгрявала, а и никаква звезда не проблясвала в тъмнината. Веднъж четирима момци тръгнали на пътешествие и попаднали в друго царство, където вечер, щом слънцето се скриели зад планините над един дъб заставало голямо светещо кълбо и разпръсвало мека светлина на шир и надлъж. И нощем всичко се виждало, макар че светилото не било така силно, както слънцето. Пътешествениците спрели, притихнали и попитали един селянин, който минавал оттам с каруцата си, що за светлина е тази.

— Това е луната — отвърнал той, — нашият кмет я купи за три талера и я закрепил на дъба. Седмично получава по един талер от всички ни, за да налива масло и да я поддържа чиста. Така благодарение на неговите грижи светлината на луната винаги е ярка.

Щом селянинът отминал, единият от момците казал:

— Тази лампа би ни служила добре, защото и ние имаме толкова голямо дъбово дърво. На него бихме могли да я окачим. Каква радост ще бъде, когато нощем няма да се блъскаме в тъмнината!

— Знаете ли какво — рекъл вторият, — ще докараме кола и коне и ще отнесем луната. Тук да си купят друга.

— Аз мога добре да се катеря — добавил третият, — ще я смъкна долу.

Четвъртият мълчаливо докарал кола с коне, а добрият катерач се качил на дървото, пробил дупка в луната, прокарал въже през нея и я спуснал долу.

Когато качили светещото кълбо на каруцата, покрили го с кърпа, за да не забележи никой кражбата. Пренесли го в страната си и го окачили на един висок дъб. Млади и стари се радвали, когато лампата осветила всичко в полето. Джуджетата излезли от пещерите си, а духовете играели хоро на ливадата, облечени в червените си дрехи.

Четиримата момци доливали масло на луната, чистели фитила и получавали седмично своите талери. Но остарели и когато единият се разболял и усетил, че смъртта е близо, помолил съселяните си да погребат четвъртинка от луната заедно с него, защото му принадлежи. Когато той починал, кметът се покатерил на дървото, отрязал с лозарската ножица една четвъртинка и я поставил в ковчега. Светлината на луната намаляла, но не чак толкова забележимо. Когато

и вторият умрял, друга четвъртинка била погребана с него. Светлината отново намаляла. Още по-слаба станала след смъртта на третия, защото и той взел своята част със себе си, а щом бил погребан и четвъртият, отново настъпила някогашната тъмнина.

Ако хората излизали вечер без фенер, те се блъскали един в друг.

И когато в долния свят, там, където царяла вечна тъмнина, частите на луната отново се съединили, мъртвите се размърдали и се събудили от своя сън. Те се учудили, че на лунната светлина могат отново да виждат, понеже очите им били отслабнали и не могли да понасят блясъка на слънцето. Мъртъвците се надигнали, развеселили се и заживели както преди. Едни танцували, други влезли в кръчмите, поръчали си вино, напили се, лудували, карали се и накрая грабнали камшиците и се сбили. Шумът ставал все по-неприятен и стигнал чак до небето.

Свети Петър, който пазел портите на рая, помислил, че долният свят се е разбунтувал, и свикал небесното войнство. И тъй като то не се явило, той яхнал своя кон и се спуснал през райската порта. Успокоил мъртвите, заповядал им да се върнат в гробовете си, взел луната със себе си и я окачил на небето.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.